

משפחה בשליחות

לא ילד אחד ולא שניים שאלו את אביהם לאחר לימוד פרשת העקידה: "אבא, גם אתה תעקוד אותי?"

שאלה שמרתיעה אבות ומפחידה ילדים. בואו נסתכל לה שניה בלבן של העיניים.

הסיפור הגדול לא מתחיל בעקידה. מכל כיוון אפשרי אברהם אבינו נדרש להקריב מבחינה משפחתית: ה"לך לך" המהדהד קורא לו להתנתק ממשפחתו המורחבת; גם האינטימיות שלו עם אשת בריתו ושותפתו למסע נפגעת, בלקיחתה לפרעה; לאחר מכן הוא נאלץ לגרש את אשתו השניה ואת בנה [פרשייה שההשוואה בינה לבין פרשיית העקידה מרתקת ומאירה את התנהלות אברהם בעקידה בגוון חדש], ולבסוף הוא נדרש להקריב את בנו יחידו - מה שבסופו של יום לוקח ממנו את אשתו שרה, שלב האם שבקרבה לא עמד לה.

ואנו עומדים לנו מול הרצף הבלתי נתפס הזה, המוכר לנו עוד מימי הגן, לא תמיד מעזים להיכנס למשמעות הנפשית של כל ההתרחשויות הללו, אבל מנסים לדלות ממנו תשובה לשאלה המנסרת של הילד והאב העוקבים אחר אברהם ויצחק: האם יש ניסיון עקידה בישראל תשפ"א? איך הוא נראה, והאם אנו עומדים בו?

המבט הכולל מלמד שהעקידה היא פרק בסיפור שלם של מתח בין המשפחה לשליחות. לא תמיד המתח הזה יגיע לרמה של הקרבת הבן האהוב ודור ההמשך על מזבח דבר ה', אבל בעצימות נמוכה יותר הוא מופיע באינספור היבטים וסיטואציות בחיינו.

האם יש לנו פס הפרדה בנוי בין זמן עבודה וזמן משפחה? האם השליחות שלנו רותמת רק אותנו או גם למשפחתו יש חלק בה, ולאורה היא מעוצבת? מה היחס בין השליחות הציבורית לזו המשפחתית? האם מה שנעניק לחברה גובר על מה שנותיר אחרינו לאלו שימשיכו אותנו, ושלעתים זקוקים לנו יותר מכול?

דומה שקול פנימי יאיר בתוכנו את הדרך הנכונה והמאוזנת. בניגוד לאברהם, אלינו לא נגלה ה' וציווה שנקריב את ילדינו, ולא זעק לנו מלאך שלא לשלוח יד.

המשפחה והשליחות לא נועדו לצרור זו לזו. משפחה לא חייבת להיות "מקורבת", היא יכולה להיות "מקורבת". אברהם אבינו, שהאיר את העולם, נבחר לשליחותו בזכות היותו... אבינו: "כִּי יִדְעֵתִיו לְמַעַן אֲשֶׁר יֵצֵא אֶת בְּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דְרָגָה ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט" (בראשית יח, יט).

חיים ברנסון,

עורך אסופת המאמרים
'משפחה: מפעל חיים'
וידיד 'בוחרים במשפחה'

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם